

Arrest

**nr. 87 596 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 24 januari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 1 september 2010, vergezeld van zijn minderjarige zoon, een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 23 mei 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 67.191 van 23 september 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 6 oktober 2011. Deze aanvraag werd niet in overweging genomen bij beslissing van 20 oktober 2011, bij gebreke aan nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

1.3. Verzoeker diende een derde asielaanvraag in op 16 december 2011.

1.4. Op 24 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“WEIGERING TOT IN OVERWEGINGNAME VAN EEN ASIELAANVRAAG

Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten R. N. (...)

geboren te Vanni, op (in) 25.05.1967

en van nationaliteit te zijn: Sri Lanka

die een asielaanvraag heeft ingediend op 16/12/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 1 september 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 10 september 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 mei 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 september 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 6 oktober 2011 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 oktober 2011. Overwegende dat de betrokkene op 16 december 2011 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene twee attesten van tracing door het Rode Kruis naar voren bracht waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag documenten naar voren bracht waaruit bleek dat hij het Rode Kruis aansprak voor een zoektocht naar zijn familie. Overwegende dat de betrokkene een attest van het Rode Kruis naar voren brengt waarin ze stellen dat ze zijn familie niet vinden waarbij opgemerkt moet worden dat dit document enkel is wat het is, een attest dat ze zijn familie niet vinden, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht dat hij naar zijn familie op zoek is. Overwegende dat de betrokkene een attest van de Human Rights Commission of Sri Lanka naar voren brengt waarbij de betrokkene verklaart dat zijn schoonmoeder een klacht indiende bij deze commissie waarbij opgemerkt moet worden dat een klacht van de schoonmoeder van de betrokkene niet afkomstig is van een objectieve bron, dat het geen door de autoriteiten afgeleverd attest vervangt, dat het loutere verklaringen zijn van de schoonmoeder van de betrokkene, dat ze om het even wat naar voren kan brengen. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog dezelfde zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze verklaringen terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij vernomen heeft dat hij nog steeds gezocht wordt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene dit vernomen heeft van familie, dat informatie van familie geen door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat deze verklaringen terugslaan op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn eerste en enig middel op: *"Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel".*

Verzoeker betoogt als volgt:

"Overwegende dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;(I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurs-handelingen, Brugge, die Keure, 1999, nr. 2, met verwijzing naar o.m. R.v.St. nr. 25.491, 18 juni 1985; R.v.St. nr. 74.935, 3 juli 1998.)

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid); (A. VAN MENSEL, "De uitdrukkelijke motiveringsplicht", in X, De doorwerking van het publiekrecht in het privaatrecht, Gent, Mys & Breesch, 1997, (203) nrs. 228-258.)

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid en de juridische aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vreemdelingenwet;

Dat artikel 51/8 stelt dat "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van (...)"

Dat verzoeker immers volgende documenten heeft voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 Conventie van Genève aan te tonen:

- twee attesten van tracing door het Rode Kruis,
- een attest van de Human Rights Commission van Sri Lanka,
- een enveloppe, waarin de documenten verstuurd werden.

Dat in onderhavig geval verzoeker nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw.;

Dat verwerende partij onterecht van oordeel was dat de door verzoeker aangehaalde gegevens geen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 Vw., terwijl ze haar beslissing om tot dit besluit te komen op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van de bewijzen die reeds verzameld zijn;

Dienaangaande moet worden opgemerkt dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker.

Met betrekking de neergelegde document stelt de verwerende partij dat "betrokkene de internetartikel reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag";

Dat het gegeven dat hij dit attest reeds naar voren had kunnen brengen doet hier niets ter zake, gelet op het gegeven dat de dagtekening duidelijk dateert van na de laatste zitting voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, zodat volgens de vast rechtspraak van de Raad van State, dit element een nieuw gegeven is; (R.v.St., nr. 57.257 van 22 december 1995, T. Vreemd. 1996, 386, en rechtspraak in noot vermeld)

Dat deze elementen wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van 51/8 Vw.;

Dat bijgevolg de beslissing die stelt dat er geen nieuwe elementen zijn, in strijd is met artikel 51/8 Vw.;

Dat in casu de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen; (R.v.St., 7 juni 1995, RDE 1995, n° 84, p. 298; R.v.St., 14 augustus 1992, ROE 1994, n° 77, p 82;)

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie; (Cass, 18 december 1996, P961535F, juridat.be)

Dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens **artikel 62 van de wet van 15 december 1980** en **artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991** aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;”.

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van art. 62 van de wet van 15 december 1980, art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker stelt in essentie wel degelijk nieuwe elementen te hebben voorgelegd bij zijn derde asielaanvraag.

De bestreden beslissing werden genomen in toepassing van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980. Dit artikel bepaalt wat volgt:

De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuwe moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in het vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan art. 52 van de wet van 15 december 1980, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van art. 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over art. 52 van de wet van 15 december 1980, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van art. 48/3 en art. 48/4 van de wet van 15 december 1980, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (zie RVV nr. 60.429 d.d. 28 april 2011).

Verzoeker legde inderdaad een attest voor van 'Sri Lanka Redcross Society' d.d. 28 december 2011, een attest van 'Human Rights Commission of Sri Lanka' d.d. 3 november 2011, een enveloppe en twee attesten van 'tracing' Rode Kruis van oktober en december 2010.

De thans bestreden beslissing heeft rekening gehouden met al deze stukken.

Met betrekking tot het attest 'Sri Lanka Redcross Society' d.d. 28 december 2011

Dit attest stelt dat het Rode Kruis verzoekers familie niet kan vinden in bepaalde kampen.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker reeds in zijn eerste asielprocedure heeft aangegeven dat zijn familie spoorloos was. Dit gegeven werd op zich ook niet betwist door het CGVS, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze deze documenten op enigerlei wijze zouden kunnen bijdragen tot de voorgehouden vrees voor vervolging in de zin van art. 48/4 van de wet van 15 december 1980.

"De tracing documenten van het Rode Kruis wijze erop dat u uw vrouw en uw kinderen kwijt geraakte ten gevolge van de oorlog (...) Al deze elementen worden niet in vraag gesteld."

Met betrekking tot het attest van 'Human Rights Commission of Sri Lanka' d.d. 3 november 2011

Uit dit attest blijkt dat verzoekers schoonmoeder een klacht heeft neergelegd bij deze commissie.

Het is toch niet kennelijk onredelijk te oordelen dat een klacht van een schoonmoeder geen objectieve bron is en dat het geen door de autoriteiten afgeleverd attest vervangt.

Met betrekking tot de twee attesten van 'tracing' Rode Kruis van oktober en december 2010

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeker reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag te kennen gaf dat hij het Rode Kruis had aangesproken voor een zoektocht naar zijn familie. Zoals supra uiteengezet, trok het CGVS deze elementen niet in twijfel. Bovendien kon verzoekende partij deze elementen reeds naar voren brengen tijdens de eerste asielprocedure.

Met betrekking tot de enveloppe

De bestreden beslissing stelt terecht dat een enveloppe slechts is wat het is, namelijk een bewijs dat iets verzonden werd, zonder meer. Verzoekende partij betwist dit op zich niet.

Gelet op voorgaande concludeerde de bestreden beslissing geheel terecht in het licht van art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft bijgebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Het enig middel is niet ernstig".

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het vertrouwensbeginsel. Verzoeker laat immers na in concreto uiteen te zetten op welke wijze voormeld beginsel geschonden werd door de bestreden beslissing.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing bevat de feitelijke en juridische overwegingen waarop ze gesteund is. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze rekening houdt met de omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken en met name de stukken en elementen beoordeelt die aan de grondslag liggen van verzoekers derde asielaanvraag.

Zelfs indien deze beoordeling geschiedt aan de hand van algemene overwegingen of via een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is(cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.5. Waar verzoeker de motivering van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en betoogt dat verwerende partij verkeerdelijk stelt dat de aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.6. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”.

2.7. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus wijzen op het bestaan van ernstige aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een beoordeling maakt van attesten van het Rode Kruis, van een attest van de Human Rights Commission of Sri Lanka m.b.t. een klacht van verzoekers schoonmoeder, van een enveloppe waarmee de voormelde documenten volgens verzoeker verstuurd zouden zijn en van verklaringen van verzoeker.

2.9. Verzoeker poneert dat verwerende partij het besluit om de asielaanvraag niet in overweging te nemen *“op gegevens ent die eerder betrekking hebben op de bewijswaarde van sommige nieuwe gegevens in het licht van bewijzen die reeds verzameld zijn”* en is van oordeel *“dat deze overweging niet ernstig is om de door verzoeker aangebrachte documenten niet in aanmerking te nemen als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 Vw., a fortiori het evident is dat deze documenten betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker.”* Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoekers betoog gekenmerkt wordt door een algemene kritiek maar hij laat na te specificeren welke *“overweging”* van de bestreden beslissing hij precies viseert. Het komt de Raad niet toe om te gaan gissen welke motiefonderdeel van de bestreden beslissing verzoeker beoogt. Verder ziet de Raad niet in en verzoeker legt ook niet uit op welke wijze de beoordeelde documenten *“betrekking hebben op de vroegere activiteiten van verzoeker”*. Alleszins is het zo dat de verwerende partij in de bestreden beslissing oordeelt dat de attesten aangebracht door het Rode Kruis handelen over de zoektocht naar verzoekers familie wat een aspect is dat reeds aangebracht werd tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag. Deze beoordeling vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist. De attesten hebben derhalve geen betrekking op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. Verder

blijkt dat in de in punt 1.1. bedoelde beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het volgende werd gesteld: *“de tracing documenten van het Rode Kruis wijzen erop dat u uw vrouw en uw kinderen kwijt raakte ten gevolge van de oorlog (...). Al deze elementen worden niet in vraag gesteld”*. Aan deze overweging werd geen afbreuk gedaan in het in punt 1.1. bedoelde arrest van de Raad. De zoektocht naar de familie van verzoeker was derhalve geen element dat van belang was in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris de stukken die verzoeker ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag overlegt die betrekking hebben op de zoektocht naar verzoekers familieleden niet in aanmerking neemt als nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Evenmin kan de Raad het kennelijk onredelijk achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris het stuk van de Human Rights Commission of Sri Lanka waaromtrent verzoeker blijkens het administratief dossier verklaard heeft *“Mijn schoonmoeder ging naar de Human Rights Commission voor een klacht. Een groep onbekende kwam naar het huis van mijn schoonmoeder en was me aan het zoeken. Ze bedreigen haar dat ze haar zouden meenemen als ze mij niet zouden vinden”* niet als nieuw element beschouwt op grond van de in de bestreden beslissing vermelde overwegingen waartegen verzoeker niets in concreto inbrengt. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de beoordeling in de bestreden beslissing dat de enveloppe waarvan verzoeker voorhoudt dat ze de in de bestreden beslissing beoordeelde documenten bevatte, *“enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben”*.

2.10. Waar verzoeker voorhoudt *“Met betrekking de neergelegde document stelt de verwerende partij dat “betrokkene de internetartikel reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”;* dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien deze overweging niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing.

2.11. De Raad dient te concluderen dat verzoeker de overtuiging is toegedaan dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangehaald ter ondersteuning van zijn deze asielaanvraag, maar deze overtuiging en zijn algemeen theoretisch en niet op de overwegingen van de bestreden beslissing geconcretiseerd betoog, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. EKKA